

Forpligtelse at notere og meddele Anmelderen strax, paa hvilket Klokket dette Brev er ankommet. Han kan ofte ikke, naar Brevet f. Ex. er lagt i hans Postkasse eller paa anden Maade, vide, naar det er kommet til ham, og er saaledes ikke i Stand til at sige, i hvilket Minut han har modtaget dette Brev. Jeg skjønner heller ikke, at det er nødvendigt. Derfor vil jeg henstille, at denne Bestemmelse udgaar, og jeg tror som sagt egentlig, at den ved en Nagtsomhed er bleven staaende, efterat Systemet er blevet forandret; det er i det Mindste min Opfattelse. — Der er et Par andre Punkter, ved hvilke jeg kunde ønske, at der mulig skulde indtræde en Forandring. Der er navnlig en Bestemmelse i § 18, hvor det foreskrives, at Straffen skal indtræde for Vedkommende, saasnart det fremgaar af Sagens Omstændigheder, at han maa have vidst Besked om, at det Varemærke allerede engang tidligere eksisterede. Jeg tror, at i den Slags Bestemmelser, der egentlig ere Politibestemmelser, gjør man rigtigst i uden videre at gaa ud fra, at han ved Besked derom. Det have vi i mange af vore Politibestemmelser, saaledes at, som det kaldes i det juridiske Sprog, dolus presumeres, det vil sige: ond Hensigt formodes at være tilstede (Modsigelse af Berg). Det kan, hvor der kun er Tale om Bøder, som her, maaske have sin Betydning, at det er saaledes, idet det næsten ikke er muligt at opdage, hvorvidt Vedkommende har været i god Tro eller ikke. Vil man ikke gaa denne Vej, der for Resten — det skal jeg indrømme det ærede Medlem her lige overfor (Berg) — kan have sine Misligheder, skal man ikke fravige de almindelige Bevisbestemmelser og navnlig ikke overlade til Domstolene at skjønne, hvorvidt den Vedkommende har vidst Besked eller ikke. Altsaa ogsaa paa dette Omraade skal jeg under Sagens videre Fremme tillade mig mulig at søge Ændring tilveiebragt. — Det fremgaar af de to ærede foregaaende Taleres Ytringer, at der er en vis Stemning for at henvise denne Sag til et Udvalg. Jeg skal for mit private Vedkommende tilstaa, at jeg vilde sætte Pris paa, at der ikke blev nedsat noget saadant Udvalg. Jeg skjønner ikke, at det er nødvendigt. Jeg tror, at det vil være muligt at bringe Loven i en saadan Skikkelse, at den kan blive ikke alene brugbar, men endogsaa heldig og god ved Ændringsforslag her i Salen. Skulde det imidlertid blive besluttet at nedlægge et Udvalg, vil jeg foreslaa, at det bliver et begrændset Udvalg, et Udvalg bestaaende af et mindre Antal Medlemmer, og at dette Udvalg lader sig det være magtpaaliggende hurtigst mulig at bringe denne Sag til Ende, for at der dog engang kunde blive viist, at ogsaa den danske Rigsdag er i Stand til at frembringe Love. Den her foreliggende Lov er af en saadan Beskaffenhed, at det ikke forekommer mig, at den kan frembyde disse Brydninger, som sædvanlig

følge med de store Principer. Der komme Principerne ikke saa meget i Betragtning, her kan være Spørgsmaal om det i en eller anden Retning Hensigtsmæssige, men de store Principer ligge slet ikke for, og det vilde være saa meget mere heldigt, om man maaske kunde gjøre en Begyndelse med denne neutrale Lov og se at faa den ud i Verden. Der faldt forleden Dag her i Salen i Anledning af et andet Lovforslag Ytringer, som gaa i samme Retning som mine, at det er høist bellageligt, at det er saa overmaade vanskeligt at føre noget Lovforslag gennem vor Lovgivningsmasfine. Det synes, som om man vilde tilregne det ene eller andet Parti, det ene eller andet Thing, denne pøbelkelige ubeldige Tilstand, men jeg maa tilstaa, at det anser jeg for et komplet Feilsyn, jeg tror ikke, at man kan tilregne noget af Thingene, noget Parti eller enkelte Medlemmer denne ubeldige Tilstand. Årsagen ligger langt dybere, den maa føres tilbage til den Forfatningsforandring, vi fik i 1866, som har opstillet en Kluft mellem de to Thing, som det er overordentlig vanskeligt at udjevne, og over hvilken det endnu ikke er lykkedes at laa en Bro. Derfor der kunde komme en stærkere Samvirken mellem Thingene end ved et Fællesudvalg paa det sidste Stadium, som dog ingen Ting definitivt kan afgjøre, dersom der kunde komme en saadan tidligere Samvirken i Stand som f. Ex. i den svenske Rigsdag, hvor man strax sammentræder i Fællesudvalg for at afgjøre enhver Sag, og hvor man har staaende Udvalg, saa tvivler jeg ikke om, i hvorvel de sociale og andre Modsetninger mellem Thingene ere overmaade store, at det vil kunne lykkes med denne Lovgivningsmasfine at føre Sagerne saaledes igjennem, at de ikke gaa itu paa Halvveien, og jeg tror ogsaa, at det vil være muligt at tilveiebringe en saadan Forandring i d. t. Bestaaende, saadanne Fællesudvalg, uden at være ved selve Forfatningen. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind paa dette, som ikke hører hjemme her, men blot antyde det, idet det nemlig forekommer mig, at paa en Udvei maa vi finde. Der findes Folk blandt vore Politikere, som helst vilde laa Alting itu, Andre, der helst vilde binde Alting sammen, de to Principer strides og feide med hinanden, hvad der vil føre til et vigtigt og godt Resultat, kan kun Liden vise (Berg: Det vilde de mæglende Medlemmer!). Det tror jeg ogsaa.

Beth: Ja, de politiske Betragtninger, som det ærede Medlem, der nu havde Ordet, fremførte, skal jeg ikke komme ind paa. Efter min Opfattelse er dette Lovforslag temmelig upolitisk, og jeg skal derfor tillade mig at holde mig til Lovforslaget. — Naar man læser Udtrykkene i Lovforslagets § 1, første Stykke, og paa vedkommende Steder i Straffelovens § 278, nemlig den sidste Del af denne Straffelovs paragrafs første Stykke